

Dănuț Ungureanu
Conspirația femeilor

Copyright © Dănuț Ungureanu
Copyright © TRITONIC 2018 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@triton.ro
www.triton.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

UNGUREANU, DĂNUȚ

Conspirația femeilor/Dănuț Ungureanu – București: Tritonic Books, 2018

ISBN: 978-606-749-363-4

821.135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Ilustrația copertei: TANIA FURNEA
Redactor: BOGDAN HRIB
Comanda nr. 222/octombrie 2018
Bun de tipar: octombrie 2018
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Dănuț Ungureanu

CONSPIRAȚIA FEMEILOR

t...
TRITONIC

Cuprins

Capitolul 1	7
Capitolul 2	26
Capitolul 3	45
Capitolul 4	65
Capitolul 5	86
Capitolul 6	107
Capitolul 7	127
Capitolul 8	146
Capitolul 9	166
Capitolul 10	187
Capitolul 11	207
Capitolul 12	228
Epilog. La capătul lumii	247

„Femei mici și speriate? E doar un mit răspândit de femeile mari și furioase, care conduc lumea în secret”. (Charlie Harper)

„Nu mă tem să iubesc un bărbat. Nu mă tem nici să-l împușc.” (Annie Oakley)

Capitolul 1

În care se prevestește sosirea unui nou-născut la redacție. Poșta fetelor. Minunata călătorie cu liftul. După-amiaza indestructibilei Augusta. O întâlnire de taină cu Micul Alb.

Pentru a doua oară în ultimii trei ani, Domnica Munteș de la „Poșta fetelor” se pregătea să definitiveze proiectul căruia îi dedicase ultimele nouă luni, punând la bătaie în integritate rezervele și know-how-ul unei femei moderne, în concluzie să dea naștere copilului. De data asta o fată, după cum indicau mijloacele tehnico-științifice.

Deși nu avea nicio legătură cu evenimentul așteptat („dar ce mai poate fi cert în zilele noastre?”) Puiu Maxim – Puiu M în semnăturile articolelor, resimțea din plin acel tremur interior, acea vibrație cosmică inconfundabilă care-i binecuvântează pe cei implicați în zămisirea unei vieți. Serile se pomenea căzând pe gânduri tam-nisam, visând aiurea la ce va să fie, iar dimineața, nu o dată, acuzase vertijuri și stări de

greață. Iată, cum just ar fi subliniat Șefa, semnele unei dăruiri complete pentru trăirile și necesitățile colectivului...

Așa încât, când curiera Petrica crăpă ușa redacției, cât să poată strecura fețișoara sa veselă, veșnic adolescentină, Maxim știa deja ce urmează.

— Să moară familia ta, Puiule, susură domnișoara, ca să nu audă toată lumea, iar te cheamă Șefa la dansa. Poate-ți mărește leafa de data asta, dacă dai mai bine din chiftea...

Altfel, respectuoasă („te cheamă Șefa la dansa”) și cu simțul umorului (a se vedea „chiftea”). Maxim nu se mai întreba demult de ce i se trimit aceste solii, în loc să fie sunat pe numărul interior. Era un ritual pe care-l înțelegeau, și-l adoptaseră, unul numai al lor, o tradiție veche, dragă.

Un minut mai târziu, traversă sala principală, mai parcurse un culoar și ciocăni sfios la ușa cu geam fumuriu, îndărătul căreia nu se putea distinge nimic. Totuși, spre ochiul protector al Șefei răzbăteau toate aspectele trepidantei vieți redacționale.

— Avanti! i se strigă cult.

Și avanti se făcu.

— Puiule, spuse Șefa, Domnica o comite din nou, 'tu-i păsărica ei, cum bine știm. Și eu nu pot, băi, să las poștafetelor să se ducă-n...

Ar fi spus până la capăt unde-i pericol să se ducă poștafetelor, dacă expresia respectivă nu s-ar fi regăsit pe lista abuzurilor sexiste, interzise în lumea minunată a „Doamnei moderne”.

— N-aveți grijă, îi răspunse Maxim, exact cum i se cuvine unei ființe superioare, în fața căreia nu ridici tonul, dar nici nu dovedești slugărnice, „lașitate incompatibilă cu statutul unui bărbat demn de femeia zilelor noastre”.

— Ca de obicei, mă voi ocupa ca lucrurile să se desfășoare normal în lipsa doamnei Munteluș...

Se opri, simțind adierea ce preceda replica ei, vântul prevestind un tsunami.

— Nu ne mai domni, băi, atâta, că ne știm de-o viață! Și ce viață... Interfonul e stins, prin geam nu se vede, n-am musafiri neanunțați... Hai încoa', că nu mușc!

(Dar mai zisese și altădată așa, iar pe urmă ce mai pătimi-se cu vânățiile de pe gât...)

Medeea Arcașu era un splendid exemplar ajuns la vârsta de aur a feminității, în plină putere, ca leoaicele care, deși fac parte dintr-un grup vechi, sudat, la un moment dat nu mai pot vâna laolaltă. Trebuie musai să fie nu numai femeia alfa, ci și beta, ba chiar gama și așa mai departe.

Dacă s-ar fi ridicat pe etichetele dinapoi, în pregătirea atacului mortal (cum se întâmpla când începeau s-o facă direct pe blatul biroului), n-ar fi măsurat mai mult de un metru șizeci. Dar așa, cum fremăta torcând ușor, încordându-și mușchii în adâncimea moale a fotoliului, părea de-a dreptul copleșitoare.

Puiu Maxim făcu pasul care-l scotea din zona de siguranță, trasată cu doi, trei ani înainte, fâșia de unde s-ar fi putut retrage în adăpostul iluzoriu al redacției, fără să pară că dă bir cu fugiții.

— Hai... mârâi fiara hipnotică, sleindu-i orice împotrivire.

Iar el făcu încă un pas către ghearele, colții și limba cu care avea să-l devoreze...

Ceva mai târziu, cu doar un nasture lipsă, dar îndurând demn usturimea urmelor de unghii de pe spinare, se instalase deja la monitor, atacând mormanul corespondenței ce creștea zilnic în mailul „Poștei fetelor”. Tărâmul sacru cârmuit de

Domnica Munteleș, jurnalistă frenetică, femeie exemplară și, iată, curând mamă cu repetiție.

„Dragă Redacție,

Mă numesc F. din Petrila și am paisprezece ani. Îți scriu cu mare emoție deoarece viața mea a fost tulburată de situația unui fenomen care nu eram pregătită să-l înfrunt la vârsta fragedă când visele unei fete, viitoare femeie, se avântă spre culmile albastre ale boltei și de acolo spre lumea întreagă, dincolo de Anina, Rovinari, ori chiar Strehaia.

Pe scurt, dragă Redacție, oricât mi-e jenă să-ți mărturisesc, săptămâna trecută mi s-a întâmplat ceea ce știam că va veni o zi când inevitabil se va produce, dar așteptam cu groază și în sinea mea speram să întârzie... S-a petrecut în mica baie a familiei noastre (mămica, tăticul, eu și fratele mai mic Mărin) seara, când mă dușam pentru a merge cu prietenele la club, unde desbatem, consumăm Nealcoolic și mai intrăm în vorbă cu băieți cu care, poate, vom pune bazele unui cămin bazat pe stimă și respect reciproc.

Când am văzut ceea ce mi se întâmplă la duș (nu pot da detaliile, dar tu mă înțelegi, dragă Redacție, că ești deșteaptă), am fost la un pas să-mi pierd mințile. Eu sunt o fire sensibilă, chiar poetă a clasei, dar de la cutremurătorul eveniment n-am mai putut așterne nici măcar un vers, viața fiindu-mi dată complet peste cap...”

Redactor experimentat și bărbat cu o oarecare cumpătare, Puiu M parcurse în diagonală celelalte cinci, șase pagini ale documentului, verificând totuși ca în final să nu se regăsească pasaje alarmante, gen „mă arunc de pe terasa blocului”, „voi lua un tub de somnifere”, ori „aștept pensia bunicii și fug

dreacu în lume, departe de această rușine groaznică”... Îndată ce se asigură că lucrurile sunt în regulă, porni, cu empatie matură, să-i răspundă nefericitei F. din Petrila, să repună vlăstarul unei vieți firave pe făgașul ei firesc de creștere.

„Draga mea F...

Ceea ce ți s-a întâmplat zilele trecute nu este nicidecum un motiv de îngrijorare. Dimpotrivă, trebuie să te simți mândră că în sfârșit ai făcut un pas important către maturitate. Noi, fetele, trecem toate prin această perioadă, care se numește ciclu menstrual și este atributul unui organism sănătos, capabil să procreze. Mai multe detalii despre acest proces vei afla în viitor de la cadrele didactice și din discuțiile deschise cu mămica ta, însă deocamdată nu trebuie să-ți faci niciun fel de probleme. Totul decurge normal. Ai grijă doar să-ți iei măsurile potrivite de igienă (sfătuiește-te cu mămica, dar în niciun caz să nu întrebi la ore profesorii sau alte colege).

În rest, eu te sfătuiesc să-ți reiei viața de toate zilele și să lași din nou visele să-și ia zborul din Petrila, spre Strehaia sau, de ce nu, Craiova, București etc. Continuă să scrii versuri. Cine știe dacă nu vei ajunge, într-un viitor nu prea îndepărtat, o poetă de renume, crescând prestigiul urbei tale. Ai observat ce frumos au înflorit teii?”

Și tot așa, cale de alte două pagini, până când, satisfăcut de aerul general al epistolei, părintesc-pedagogic, dar și complice totodată, Maxim brodă o încheiere încurajatoare, pecetluită cu binecunoscuta „a ta sinceră prietenă, Redacția”.

Un uragan de cicluri să fi lovit în clipele următoare întreaga populație a țării și tot ar fi fost stins degrabă cu o asemenea măiastră ticluire epistolară. Satisfăcut, Puiu Maxim trecu la

următorul strigăt de ajutor găzduit de „Poșta Fetelor”, pilon de bază al revistei „Doamna modernă”. Domnica Munteșu își putea începe liniștită travaliul.

În orele ce urmau, simțindu-se într-o formă din ce în ce mai bună, rezolvase „Scrisoarea fetei care...”, „Scrisoarea doamnei cu...”, „Scrisoarea unui grup de femei de la... cărora li s-a...” și multe altele.

Către sfârșitul zilei de lucru, o întreagă generație de fete, plutind în derivă, era mântuită. Zeci de colaci de salvare fuseseră lansați în talazurile oceanului virtual și fiecare își atinsese ținta.

— Cum stăm? îl întrebase Șefa, de data asta la telefon.

Iar el răspunsese modest, simplu, că misiunea a fost îndeplinită. Cel puțin pentru azi.

Dar mâine?

Mâine, cine mai știe... Urgiile care se iscau din nimic în afara citadelei „Doamna modernă” aveau să le aducă noi și noi provocări, din ce în ce mai complexe, mai dure, cu mize tot mai mari. Bătălia pentru viață și feminitate nu se încheia niciodată.

Rămânea însă destulă vreme ca să-și pună ordine în propriile îndatoriri redacționale și să schițeze un plan de lucru, o strategie pentru ziua următoare. Pentru zilele următoare, mai bine zis, căci, așa cum se întrezăreau lucrurile, avea să sprijine cel puțin două secții pe umerii săi firavi.

De fapt, Puiu Maxim nu ținea de un departament anume, doar al lui. Fiind singurul angajat de sex masculin al revistei, îndeplina adesea o serie de sarcini care nu se asortau cu personalitățile delicate ale doamnelor/domnișoarelor ce

alcătuiau colectivul. Nu că eternul feminin n-ar fi surmontat cu brio astfel de plicticoase, deloc creative, mici corvoade, dar...

Dar cum să cari cutiile cu catering, la prânz și să-ți păstrezi în continuare neștirbite aerul angelic, senzualitatea, ființa stelară?

Cum să deblochezi ușa de la grupul sanitar, cu o șurubelniță și tocul unui pantof, de două ori pe săptămână, protejând în același timp oja „Layla Mirror Effect 04 Titanium Sky” de pe unghiile impecabile?

Cum, în fine, să dai tot ce are mai prețios o fire eminamente artistică, destinată omenirii, și-n același timp să negociezi cu bădăranii de la salubritate, ori de câte ori li se năzare lor că au „un coleg în spital și-i trebe bani de operație, doamna”?

Sigur, astfel de episoade puteau fi gestionate și de una ca Petrica – numai mușchi și istețime, sau Ana-Liza Debraș, inginera de sistem, trebăluind o dată pe lună pe sub birouri, târându-se ca la piramide prin rețelele de cabluri. Dar Șefa decretase de la bun început că tinerele fete, viitoare doamne moderne, trebuie să stea departe de tot ce le-ar fi putut masculiniza evoluția personală.

Maxim știa însă foarte bine că nu numai asta e rostul său în lumea minunată căreia îi trecea pragul zilnic (nemasocotind unele week-end-uri și sărbători legale).

Simțea, fără să i-o fi spus nimeni, în orice caz nu direct, că prezența lui acolo, confirmată prin rezultatul unui concurs al cărui unic participant fusese, este acel element metachimic care, dincolo de parametrii din Tabelul lui Mendeleev, contribuie în bună măsură la alchimia „Doamnei moderne”.

Simțea că strigându-l, ele, colegele, prietenele, muzele sale, nu folosesc doar un banal apelativ, ci un alint plin de semnificații. Nu „băi, Puiuule!”, ci „puuule...”

Și-apoi, mai era rubrica lui, dedicată sportului, o adevărată capodoperă dacă era să le-ntrebi pe cititoarele „Doamnei moderne”. Eliberate de limbajul de lemn căruia îi plăteau tribut relațiile de specialitate, fie la tv, radio ori gazete, intervențiile lui Puiu M atrăgeau spre lumea efortului fizic multe din doamnele care până atunci disprețuiseră fuga cetelor de masculi după o minge. „Sportul e sănătate, vitalitate” spusese Șefa adesea. „De fapt, printr-o simplificare grosolană (necesară uneori, căci altfel de ce i-ar mai fi lăsat Dumnezeu pe bărbați în lumea asta?) cam totul e sport: și munca, și recreerea, și lupta, și sexul... Da, da, chiar și sexul. Simplificările masculinității nu seamănă cu esențializările feminității, firește, dar uneori poți să-ți faci treaba cu ele...”

Iată, de pildă, un fragment din superba cronică a Finalei Champions League la fotbal, care se desfășurase nu cu multă vreme în urmă, neputând fi trecută cu vederea de o doamnă cu adevărat modernă, în pas cu noul, cu informația:

„Real Madrid și FC Liverpool s-au reunit aseară pe stadionul olimpic din Kiev (capitala Ucrainei), pentru a proba dacă, așa cum se exprima marele Dalai Lama, «reușitele mărețe implică și riscuri mărețe». Stiliștii celor două formații au optat pentru echipamente uni, madrilenii purtând tricouri și șorturi albe, iar britanicii un roșu orange (tangerine) asortat cu tendințele acestui sfârșit de primăvară desprinse din compozițiile lui Vivaldi.

Prezentă în loja oficială, marchiza Isadora Ibericio de Sierra Moreno, binecunoscută admiratoare a sportului cu balonul rotund, a fost remarcată de ochiul vigilent al reporterului. Excelența sa a îmbrăcat la această manifestare un splendid deux-pieces de atlas vernil, căruia i-a asortat pantofi și poșetă plic din piele de crocodil.

Partida a început într-un tempo alert, jucătorii creându-și numeroase ocazii de a introduce mingea în poarta adversă («cei ce reușesc în viață sunt cei care caută ocaziile și dacă nu le găsesc, le creează» – George Bernard Shaw)...

Și-așa mai departe, un încântător melanj de informație sportivă cu detalii estetice, acelea ce fac deliciul oricărei relații mondene.

Se apropia ora plecării și Puiu M se pregăti în grabă de cea mai responsabilă, poate cea mai importantă din numeroasele sale sarcini la „Doamna modernă”.

Serviciul de pază și escortă.

Sediul influentei publicații găsindu-se pe granița dintre două cartiere trepidante ale Bucureștilor, la ultimul etaj al turnului „Scarlat & fiii” – odinioară doar o blănărie de lux, acum replică a unei întregi societăți, evident că multe se pot întâmpla pe holurile, în ascensoarele, ori pe treptele sale.

Conștient de primejdiile ce pândesc la tot pasul, Maxim aștepta cu încântare acest final al zilei de lucru, unul din rarele prilejuri în care putea dovedi eficient că masculinitatea nu înseamnă doar forță brută, nepăsare, mitocănie, ci cavalerism, protecție, siguranță.

Închise computerul și ieși în holul redacției, unde ele îl așteptau deja, fremătând de nerăbdarea pe care ți-o dă iminența aventurii cotidiene.

— Seria unu, anunță solemn Puiu M: Panaite și Marcian.

Cele două încuviințară structura cu un mormăit solidar.

— Seria doi: Anton, Oleacă, Prohaska.

— Rectificare, interveni Petrica Anton, eu am schimbat cu Marcian. Am oră la coafor și deja sunt în criză de timp.